

Arrest

nr. 58 589 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DE CONINCK loco advocaat G. CAERELS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Gambiaans staatsburger te zijn van Sarahule origine, afkomstig van Brikama Ba. In oktober 2009 trad uw vader in het huwelijk met zijn tweede vrouw, de 25-jarige (S.). Op een dag in april 2010, toen uw vader op zakenreis was, probeerde (S.) u te verleiden. Aanvankelijk weerstond u aan haar verleidingspoging maar na enige tijd gaf u toch toe. In de daarop volgende maanden zou u in totaal 4 keer seksuele betrekkingen hebben met haar, tot uw vader jullie op 18 juni 2010 betraptte. Hij trof jullie naakt in de slaapkamer aan en begon te roepen. U raapte uw kleren bij elkaar en liep naar buiten. Een vriend, (I.) genaamd, zette u in Makati af en leende u geld om van daaruit de bus naar Serekunda te nemen. In Serekunda werd u opgevangen door uw vriend (Y.). Na ongeveer 2 weken vroeg u hem contact op te nemen met Idriss om na te gaan hoe de situatie geëvolueerd was. (I.) wist (Y.) te vertellen dat de dorpelingen u zochten en wilden straffen door u fysiek letsel toe te brengen.

Daarop besloot u het land te verlaten. (Y.) stelde u voor aan een passeur die u tegen betaling van 120.000 Dalassi de nodige reisdocumenten bezorgde. U verliet Gambia samen met de passeur op 20 juli 2010 en kwam de volgende dag aan in België, waar u op 22 juli 2010 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de redenen waarom u niet terug kan keren naar Gambia geen verband houden met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

Zo verklaarde u dat u sinds april 2010 herhaaldelijk seksuele betrekkingen had met uw vaders tweede echtgenote, (S.) (gehoorverslag CGVS, p. 5), en op 18 juni 2010 door uw vader op heterdaad betrappt werd terwijl u de liefde bedreef met (S.) (gehoorverslag CGVS, p. 6). U verklaarde dat de dorpelingen - en vermoedelijk ook uw vader - op zoek zijn naar u met de bedoeling u te straffen door u fysiek letsel toe te brengen (gehoorverslag CGVS, p. 6) omdat uw gedrag ongehoord was (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Het motief dat u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde, houdt echter geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). Het gaat hier immers om een private familietwist, meer bepaald een twist tussen u en uw vader. Het onderwerp van deze twist is uw seksuele relatie met uw vaders tweede echtgenote, (S.). De – eventuele – problemen die hieruit zouden kunnen voortvloeien, kunnen bijgevolg niet als ‘vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden beschouwd en behoeven als dusdanig geen internationale bescherming.

Daarnaast zijn uw verklaringen dermate vaag, bedenkelijk en veelal louter op veronderstellingen gebaseerd zodat zij niet van aard zijn de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” of een dergelijk “risico op het lijden van ernstige schade” te ondersteunen.

U verklaarde door uw vader plots betrappt te zijn geweest met diens tweede vrouw, (S.), in hun slaapkamer. Gevraagd of jullie de deur van de slaapkamer op slot hadden gedaan, kon u hier echter niet met zekerheid op antwoorden. U verklaarde meer bepaald niet te weten of (S.) de slaapkamerdeur was vergeten op slot te doen, dan wel of uw vader over een sleutel beschikte en op die manier alsnog kon binnenkomen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Eenmaal in Serekunda vraagt u na verloop van 2 weken aan uw vriend (Y.) contact op te nemen met uw vriend (I.) in Brikama Ba ten einde na te gaan hoe de situatie evolueerde. Gevraagd waarom u uw vriend (I.) – die u nota bene hielp naar Serekunda te vluchten (gehoorverslag CGVS, p. 6) – niet zelf opbelde om aan de nodige informatie te geraken, antwoordde u weinig overtuigend dat u niet in de stemming was om mensen te bellen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Vervolgens zou (I.) aan (Y.) gezegd hebben dat u door de dorpelingen gezocht werd, met de bedoeling u te straffen door u fysiek letsel toe te brengen (gehoorverslag CGVS, p. 6). U verklaarde dat ze u naar de bush zouden brengen en in elkaar slaan of zelfs uw edele delen zouden afsnijden, maar gaf toe dat dit louter mogelijkheden zijn en dat eigenlijk enkel vast staat dat ze u fysiek letsel willen toebrengen (gehoorverslag CGVS, p. 7). U hebt overigens ook geen weet van mensen die in een gelijkaardige situatie verkeren of gelijkaardige problemen ondervonden (gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer u voorts gevraagd werd op welke manier de dorpelingen naar u op zoek waren, antwoordde u dit niet te weten. (I.) zou gewoon gezegd hebben dat ze u zochten (gehoorverslag CGVS, p. 7). U ging er van uit dat ze u in Brikama Ba en de omringende dorpen zochten, maar ook dit bleek louter een veronderstelling uwentwege te zijn die u niet kon concretiseren (gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaarde voorts te veronderstellen dat de dorpelingen u overal in Gambia zouden zoeken, maar gevraagd waarom u dit dacht, verwees u louter en alleen naar het feit dat Idriss zei dat ze u zochten (gehoorverslag CGVS, p. 7). Vervolgens zou u op basis van deze allesbehalve concrete en louter via derden op basis van één telefoongesprek (gehoorverslag CGVS, p. 8) verkregen informatie de drastische beslissing genomen hebben Gambia te verlaten, hetgeen allerm minst overtuigend overkomt.

Gevraagd hoe de dorpelingen overigens op de hoogte waren van het feit dat u seksuele betrekkingen had met de echtgenote van uw vader, antwoordde u te veronderstellen dat uw vader het aan iedereen zei; dat hij waarschijnlijk naar de moskee ging en het aan de dorpsouderen vertelde (gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd waarom uw vader dergelijke persoonlijke en voor hem ongetwijfeld nogal gênante zaken op die manier in het openbaar te grabbel zou gooien, diende u het antwoord echter schuldig te blijven en kwam u niet verder dan te stellen dat hij het aan iedereen vertelde omdat hij heel kwaad was op u (gehoorverslag CGVS, p. 7). Voorts dient ook vastgesteld te worden dat u op geen enkel ogenblik contact opnam met uw vader - om u bijvoorbeeld te

verontschuldigen - en u vreemd genoeg ook geen enkele bemiddelingspoging ondernam alvorens de drastische beslissing te nemen uw land van herkomst te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 8), hetgeen opnieuw zeer bedenkelijk overkomt. U liet eveneens na bescherming te zoeken bij uw lokale autoriteiten en overwoog evenmin naar bijvoorbeeld de hoofdstad Banjul te verhuizen (gehoorverslag CGVS, p. 8). Voorts dient ook vastgesteld te worden dat u niet weet wat er na jullie betrapting met (S.) gebeurde. (I.) zou hier niets over gezegd hebben aan (Y.) en u zou er zelf vreemd genoeg evenmin naar geïnformeerd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 8). Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u sinds uw aankomst in België volgens uw verklaringen met niemand in Gambia contact opnam om te informeren naar uw persoonlijke situatie in uw land van herkomst, hetgeen nochtans redelijkerwijze van u verwacht zou mogen worden, en u derhalve niet kan aangeven of u nog steeds gezocht wordt (gehoorverslag CGVS, p. 2-3 en 8).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat uw verklaringen dermate vaag en bedenkelijk zijn dat in uwen hoofde geen “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève noch een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden kan worden.

U legt tot slot geen enkel begin van bewijs voor van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch enig document dat uw identiteit of reisweg zou kunnen aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 1951, van artikel 48/2 en 48/3 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting.

In casu verwijst verzoeker naar de rechtsleer en het handboek van het UNHCR om te stellen dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de door hem opgeworpen vrees voor vervolging wegens de diep ingebedde culturele en religieuze gewoonten in zijn familie en bij uitbreiding dorp, levensgemeenschap en land. Het feit dat hij betrapt werd met de vrouw van zijn vader betreft niet louter een familiale aangelegenheid maar wel een vrees tot vervolging uitgaande van een maatschappelijke islamitische traditie die geen tolerantie toont voor feiten van overspel. De daden van vervolging nemen de vorm aan van seksueel geweld (castratie) en zijn totaal buiten proportie. Bovendien is hij totaal geïsoleerd geraakt, want noch religie noch maatschappelijke gewoonten laten toe dat iemand in Gambia hem steun zou verlenen.

Verzoeker verwijst naar een stuk gevoegd bij het verzoekschrift, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat hij in zijn geboorteland wordt gezocht als zijnde een anti-islam activist.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker omschrijft niet op welke wijze de rechten van verdediging werden geschonden, zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit of reisroute naar België, hetgeen een negatieve indicatie is voor zijn geloofwaardigheid.

Teneinde als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij, overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde gronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers asielaanvraag, *quod non* (cf. *infra*), betreffen de door verzoeker aangehaalde feiten, met name zijn vrees voor wraak omwille van zijn overspelige relatie met de tweede vrouw van zijn vader, een private familietwist en vallen zij buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de vervolging zou zijn ingegeven door één van de in de Conventie van Genève bepaalde criteria of dat hij omwille van één van de voormelde gronden geen bescherming zou kunnen bekomen.

Tevens gaat verzoeker volledig voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat zijn verklaringen dermate vaag, bedenkelijk en veelal louter op veronderstellingen gebaseerd zijn zodat zij niet van aard zijn de door hem ingeroepen vrees voor vervolging geloofwaardig te maken. Gezien het feit dat verzoeker geen concreet argumenten ter weerlegging van deze motivering aanhaalt in het verzoekschrift blijft deze motivering onverminderd gehandhaafd. Het louter herhalen van de vrees zonder de argumenten te weerleggen die de geloofwaardigheid van deze aangevoerde vrees ondermijnen, is niet dienstig.

Inzake het door verzoeker bij het verzoekschrift bijgebrachte stuk dient te worden opgemerkt dat hij aanvoert dit te hebben ontvangen van een "*kennis in Gambia*", zonder enige omschrijving omtrent deze kennis of de omstandigheden dat deze kennis het heeft bekomen. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat de inhoud van dit stuk hoegenaamd niet de geloofwaardigheid van verzoekers aanvraag kan herstellen daar het hebben van een overspelige relatie bezwaarlijk kan aanzien worden als feiten die leiden tot de omschreven drastische opsporingsdaden en de beschrijving van verzoeker als "*anti-islamist activist*".

Verweerder wordt door de Raad gevolgd waar die stelt dat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet opgaat, aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.1. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In casu werpt verzoeker op dat er niet wordt gemotiveerd waarom hij geen aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus, zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt verder dat hij bij terugkeer een ernstig risico op vervolging loopt omdat Gambia als streng moslimland een effectief vervolgingsbeleid heeft jegens losbandige moslims zodat hij nergens veilig zou zijn.

3.2. Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing niet vermeldt welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze motieven geheel gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, zodat niet kan worden aangevoerd dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verweerder stelt verder terecht vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere elementen beroept dan deze van zijn asielrelaas. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie sub 2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS